

P. Mateo Crawley-Boevey SS. CC.:

Svatá hodina.

Z francouzštiny přeložil a vydal

Národní Sekretariát Intronisace

B. Srdce Páně v Praze.

3.

Pro Zelený čtvrtek.

P r a h a 1931.

NIHIL OBSTAT.

Dr. Josephus Čihák,
censor.

IMPRIMATUR.

Pragae, die 24. Martii 1925.

† Franciscus,
Archiepiscopus.

Svatá hodinka

(Na Zelený čtvrtek a před velebnou Svátostí oltářní).

(Úvaha). — Večer Zeleného čtvrtku kloní se již ku konci. Zatím, co se rýsují první stíny večerního soumraku na obzoru, zmocňují se hrůzy smrtelného zápasu Srdce Ježíšova Proč to zvláštní chvění?

Spasitel, ten mírný Ježíš Nazaretský, byl synem člověka, a jako takový měl Matku, které se nevyrovnala žádná co do něžnosti a krásy . . . Jediný pohled Marie Panny, tlukot jejího mateřského Srdce, byl pro Ježíše více, než všechny andělské koncerty, více než jas nebes . . . Maria byla pro Ježíše jako úsměv lásky a požehnání Otce nebeského . . . A Ježíš měl opustit tuto Matku z lásky k lidem a — k jakým lidem?

Ó Zelený čtvrtku, dni věčně památný, protože jsi dnem loučení Božského Mistra, . . . kdo popíše tu scénu uchvacující a tajemnou, kterou zastřeli evangelistové závojem uctivého mlčení . . .! S úctou a pohnutím představme si ono loučení Syna s Matkou, které se bezpochyby událo v Bethanii . . .

Jeho hodina již nadešla . . . Na kole-
nou před Pannou Marií, žádal Syn Boží,
ale také její Syn, o dovolení, aby směl ze-
mřítí a tak vykoupiti nevďěčné lidstvo,
jako jí již dříve žádal o dovolení státi se
jejím dítětem . . . Hlasem, vzlykotem pře-
rývaným, a klada svou Božskou hlavu na
Srdce Marie Panny, doporučuje jí Ježíš
ovečky, které jeho smrt přivede do ovčín-
ce . . . A Maria, svírajíc Ježíše ve své
mateřské náruči, vzpomíná na chudé je-
sličky betlémské, a její oči, zářící tajem-
ným leskem, vidí již zítřejší Kalvarii . . .
Matka lásky stává se tu Matkou bolesti . .
Pláče a svými nejvzácnějšími slzami skrá-
pí přesvatou hlavu Vykupitelovu . . . Ano,
pláče jako Matka, ale také jako Spolu-
vykupitelka, obětujíc Otcí nebeskému bož-
skou oběť — Beránka bez poskvrny —
Pláče, a svými slzami žehná světu, jehož
spása, začatá vznešeným »Staniž se mi«
ve šťastném domku nazaretském, má se u-
končiti zítra na pahorku hrůzy, potupy a
krve . . .

Maria objímá svého Syna s láskou ne-
vyslovitelnou a, dříve než hrozná trny zra-
ní jeho přesvaté čelo, vtiskuje na ně vřelý
polibek ve jménu nebe, které se klaní Je-
žíši, jako svému Bohu; líbá Jej i za zemi,
protože Syn Marie jest i Králem země . . .
A kladouc své polibky na čelo Ježíšovo,
klade tu jako na největší oltář největší

z obětí: své »Staň se!« zdrcující, ale svrchovaně ve své vykupitelské moci . . . Noc již nastala! . . . Ježíš svěřuje zarmoucenou Matku věrným přátelům v Bethanii a svým andělům . . . Pak se vzdaluje s duší ponořenou v úzkost bolestnější než sama smrt . . .

(Krátká přestávka).

(Mluva duší). — Ó jak jest přízniva tato hodina i den, o Ježíši Svátostný, aby ti připomněla počátek tvého utrpení a kruté úzkosti, které vytrpělo tvé nejsvětější Srdce, obětujíc svou Matku za hříšný svět . . .

Ne tak jako Bůh, dobrý Vykupiteli, nýbrž jako Bohočlověk, jako Syn Marie, jsi cítil hluboký zármutek loučení se se zemí, bolest to způsobenou nepřítomností, zvláště pak smrtí . . . A právě proto, že jsi Ježíšem, přicházíme vložití svá srdce do první rány tvého nejsvětějšího Srdce, způsobené odloučením se od tvé přesvaté Matky.

Ale i Maria byla Matkou bolestnou! Trpěla tehdy, jako ještě nikdy netrpěla žádná z matek pozemských! Viz v ní, ó Ježíši, tolik matek, tolik duší, které dnes pláče před svým svatostánkem pro nepřítomnost milovaných bytostí. Kolik jich přijde zítra samotných kleknout si před tvůj kříž krví zbrocený. Ano, přijdou samy, protože neštěstí, často nedostatek víry

vzdálí z rodin i od tvého svatostánku ty, kteří jsou jim tak drazí . . . Oni se vzdálili od tebe, ale tys jich nezavrhł od svého Srdce; zde najdou vzkříšení i ti, kteří klesli.

Hle, Pane, mnoho zarmoucených matek, mnoho křesťanských rodičů, mnoho nešťastných bratrů, přijde snad dnes do této nové zahrady Getsemanské, aby uložili do kalicha tvého nejsvětějšího Srdce zármutek z nepřítomnosti těch, které milují, a aby prosili o pokoj a vítězství tvé lásky též ve svých rodinách . . . Pokoj navrácením marnotratných synů, a odevzdání se do tvé nejsvětější vůle v zármutku, způsobeném smrtí . . .

Rádi budeme trpět s tebou, dobrý Mistře, jen když ti budou náležet i naši . . . ať se ti klaní a ať milují tě všichni jako v den prvního sv. přijímání! . . .

Ó dobrý Spasiteli, vzpomeň na bolest Marie Panny v okamžiku tvého loučení na Zelený čtvrtek . . . Nezapomeň, že přesvatá tvá Matka, když tě naposled objímala, prosila tě svým mateřským Srdcem, abys v nejsvětější Svátosti oltářní se zvláštní láskou pamatoval na zarmoucené matky a na ty, kteří jsou vzdáleni z domu otcovského . . .

(Přestávka).

Proste nejsv. Srdce Ježíšovo i Mariino pro jejich vzájemný zármutek na Zelený čtvrtek, aby

vyléčila mravní bídu v tolika rodinách. V den, kdy nám dal Ježíš své Srdce ve Svátosti oltářní, nebude nám moci této milosti odepřítí . . .

(Úvaha). - Se Srdcem zarmouceným, hlavu ještě zrosenou slzami své přesvaté Matky, vystupuje Ježíš na horu Sion a přichází se svými učedníky do sálu, kde má slavit poslední večeři . . .

Láska Ho zranila a Ježíš, milovav nás vždy láskou bezmeznou, miloval nás v této hodině až příliš . . .

Sám se činí naším chlebem, dává se nám za pokrm, zůstává s námi, zničený, bezvládný až do konce věků . . .

Ó Ježíši, láska zvítězila nad tebou. Budiž velebena láska, která nám podává tvé Srdce ve svaté hostii! . . .

(Přestávka).

Připomínajíce si vděčně výborný dar Srdce Ježíšova, nejsv. Svátost oltářní, zázračný vynález jeho bezměrné lásky, voláme s vroucností: »Budiž chváleno na věky nejsvětější Srdce Ježíšovo v nejsvětější Svátosti oltářní!«

Bohužel, tak nevolá dnes svět, nýbrž následuje více nevďečný lid izraelský a zrádce Jidáše.

Vizte! Zde jest ten Bůh ve svaté hostii - a jest zapomenut tak mnohými, které vykoupil. Sám se zavřel do vězení svatostánku, vynalezl nebe Svátostné, — a hle, lid splácí jeho lásku zapomenutím . . .

Pohledte na něho, soucitné duše, tu jest opuštěn ve svém vězení, . . . ten Bůh, který jest rozkoší vyvolených! . . . On volá a jeho hlas se ztrácí v poušti; prosí a jeho prosba zaniká v prázdnotě; . . . si stěžuje a jeho vzdechy jsou často utlumeny bouřlivým smíchem a zpěvem jeho nevděčných dětí, které zapomínají úplně na Božského vězně ve svatostánku . . .

A dobrý náš Spasitel předvídal tyto urážky, cítil jejich hořkost již na Zelený čtvrtek, obětuje prvně Svátostný chléb . . . Jeho Srdce však neváhalo . . . Ježíš viděl však i vás, duše věrné, na vás čekal, věděl, že přijdete dnes k jeho oltáři s modlitbou útěchy a oslavy.

Říkejme následující modlitbu společně, ať jest slavnou náhradou za potupné zapomenutí a spolu prosbou k Srdci Ježíše Svátostného.

(Modlitba duší): — S vroucností podobnou té, která oživovala duši Janovu, když přijal sv. přijímání z tvé Božské ruky a s ohnivou vírou jako byla víra Petrova, prosíme tě snažně, Ježíši Svátostný, abys vzbudil v srdci našem vroucí touhu po sv. přijímání . . . ano z celé duše tě prosíme:

Pro první sv. přijímání, které isi podával svým apoštolům při tajemné poslední večeři na Zelený čtvrtek:

(V š i c h n i hlasitě): — Vládni, ó Božské Srdce, denním sv. přijímáním!

Pro projevy lásky a věrnosti svých učedníků, když jsi jim svěřil poklad všech pokladů, své nejsvětější Srdce:

(V š i c h n i): — Vládni, ó Božské Srdce, denním sv. přijímáním!

Pro zázračnou moc propůjčenou apoštolům a pro ustanovení kněžství, které má zvěčnití tajemství Svátosti oltářní:

(V š i c h n i): — Vládni, ó Božské Srdce, denním sv. přijímáním!

Pro neustálé obnovování oběti poslední večeře a oběti kříže ve mši svaté:

(V š i c h n i): — Vládni, ó Božské Srdce, denním sv. přijímáním!

Pro nevyčerpatelnou hloubku tvého nejsvět. Srdce a vítězství tvé církve v nejsvět. Svátosti oltářní:

(V š i c h n i): — Vládni, ó Božské Srdce, denním sv. přijímáním!

Pro zázračné a trvalé účinky, působené častým, ano denním sv. přijímáním:

(V š i c h n i): — Vládni, ó Božské Srdce, denním sv. přijímáním!

Pro tvou, po 20 věků skutečnou a stálou přítomnost ve všech svatostáncích na světě, i při všech těch pohrdáních, zapomenutích a tolika svatokrádežích:

(V š i c h n i): — Vládni, ó Božské Srdce, denním sv. přijímáním!

Pro božskou moudrost tvé církve, která svatě vybízí a láskyplně zve věřící k ča-

stému, ba dennímu přijímání nejsvětější Svátosti:

(V š i c h n i): — Vládni, ó Božské Srdce, denním sv. přijímáním!

Pro tvou božskou lásku, která otevřela i těm nejubožejším v nynější zkažené společnosti útulek ve svém svátostném Srdci i před svatostánkem:

(V š i c h n i): — Vládni, ó Božské Srdce, denním sv. přijímáním!

(Píseň).

Prosme v této sv. hodině se zvláštní vroucností o vítězství Božského Srdce denním sv. přijímáním!

(Úvaha). — Ó zázraku pokory! Bůh nebe, vládce země, se učinil služebníkem lidí . . . Ten, který nám dává život, sám se be zničil; Ten, který zlomil naše pouta, sám je přijal a zůstává, puzen nepochopitelnou láskou, našim věznem již od té poslední večere . . .

Ježíš sestupuje s pahorku Sionského a uchyluje se do zátíší zahrady Getseman-ské. Tu klesá na kolena a modlí se . . . neboť cítí, že se tu blíží hrůzy zápasu smrtelného. V tom okamžiku bouře všech bolestí uchvacuje jeho Srdce . . . Uprostřed největší úzkosti volá vzlykaje: »Otče, tre-stej mne, ale zachraň lidi, odpusť jim, protože je miluji! . . .«

Jeho úzkost se zvyšuje. Vidí přecházeti před svým zrakem katany, rouhače, ha-

nobitele svého kříže, popírající jeho evangelium i jeho lásku . . . a Ježíš opakuje: »Miluji je, Otče, odpust jim!«

Vidí před sebou odpadlíky, kteří nohama šlapou, čemu se dříve klaněli, pak to množství zbabělců, kteří se bojí vyznati Krista, těch, kteří se stydí za svého Krále a za svého Spasitele . . . a volá s bolestí: »Miluji je, Otče, odpust jim!«

Vidí v duchu lidi zlé, nesvědomité, nesčetné množství rozkošníků, kteří ničí svou duši v bahně náruživosti. Vidí i ty, kteří pronásledují jeho církev, svědce lidu, pokrytce, pyšné a Spasitel se smrtí zápasící opakuje: »Miluje je, Otče, odpust jim!«

Pak vidí kněze vlažné a nevěrné, rodiče, kteří zavinili zkázu svých dětí, rodiny se všemi jejich přečiny, společnosti se vši nevázaností, národy i jejich vládce s urážející vzpourou. Vidí je před sebou, ty, kteří brojí proti jeho zástupci, a ponořen v bezedné moře ošklivosti, hrůzy a úzkosti hlasem bolesti stísněným prosí ještě: »Ano, Otče, miluji je, odpust i těmto vinníkům!«

Běda, Jména zlořečených, nesčetné legie zavržených, kteří ač byli též vykoupeni jeho krví, sami se vrhají do záhuby, vnikají mu do Srdce jako tisíce vražedných šípů a raní jej tak, že to Božské Srdce bolesti puká . . . Pán klesá bolesti přemožen a vysílen . . . Několik okamžiků potom,

s obličejem zsinálým, třesa se na celém těle, zbrocen krůpějemi krvavého potu volá: »Otče, přišel jsem, abych plnil vůli tvou! Je-li možno, ať odejde ode mne kalich tento, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň!«

Ještě byl Pán tváří k zemi obrácen, když jméno každého z vás zavznělo v hloubi jeho Srdce úzkostí naplněného . . . On nás viděl, nás všechny přítomné zde ve svaté hodině, kteří se snažíme, abychom mu poskytlí trochu útěchy. On nás viděl přicházeti s andělem, který jej měl posílniti. Viděl, jak podpíráme rukama a tiskneme k srdci jeho slábnoucí tělo, viděl, že Ho chceme posílit svou láskou a obětmi. Od té doby se na nás dívá zaslzeným okem ze svého vězení jako na přátele svého Srdce bolesti naplněného, protože jest to totéž Srdce, které se skrývá v tajemné Svátosti zde na oltáři.

Umlkněme . . . ať nám sdělí tajemný tlukot tohoto nejsvětějšího Srdce svůj zármutek, svá přání a vítězství.

(Přestávka).

Zasvěťme se v této požehnané hodině Božskému Srdci a přisáhejme mu věčnou lásku v nejsvět. Svátosti!

(Úvaha): — Již byla noc . . . »Pojďme«, řekl Ježíš, když zbudil své apoštoly. Pojďme, ten který mne zradí, jest blízko. Ještě

okamžik a jeho Srdce se zachvělo při pohledu na Jidáše — zrádce . . . Pán jej tolik miloval . . . vyvolil jej z tisíců . . . učinil jej svým apoštolem, svým knězem . . . A tento nešťastník pro několik stříbrných zrazuje svého Mistra a vydává Ho úhlavním jeho nepřátelům! Jidáš rozvírá svou náruč — hrozná zrada — a blíží se k Ježíši, líbá ten přesvatý obličej, který s takovou vroucností líbala Panna neposkvrněná . . . Hluboce dojat, ale s nekonečnou mírností mu praví Ježíš: »Příteli, políbením zrazuješ Syna člověka?«

Ach toto slovo výtky zůstalo pravdivým po všechny věky . . . Jsou dosud zrádci, kteří nemyslí na nic jiného, než jak by zradili Ježíše . . . Tito lidé zaprodávají svou víru a Pán Ježíš . . . protože jest dobrý a vděčný, mlčí ve svém svatostánku, je svědkem jejich slibů, které budou je jednoho dne vinití ze zrady.

Zrazují a vydávají Pána na smrt i oni zbabělci, kteří se tolik bojí mocných farizeů, bojujících proti Kristu jen proto, že zavrhuje jejich pokrytectví.

Tito Jidáši se dopouští velké krutosti na Ježíši. Blíží se k němu se zdánlivou úctou, pak jej ale zrazují, protože, jak praví, vyžaduje to jejich postavení, čestné stanovisko ve společnosti . . .

(Mluva duší): — Pane, ti lidé v Tebe již nevěří. Praví, že byli od tebe oklamáni, a

přece jsi jen Ty jediný pravda, která se nikdy nemění, cesta, která neklame a život, který potrvá na věky . . .

V této svaté hodině prosíme tě snažně, zapomeň a odpust urážky všech těch, kteří snad byli jednou tvými přáteli, kteří přistupovali k tvému stolu a nyní dávají přednost světským marnostem před tebou! . . .

(Hlasitě - Všichni): — Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpusť nám zradu!

Pro nesmírnou bolest, která zachvátila tvé Srdce, když jsi viděl nízkou zradu svého apoštola, který políbením tě vydal tvým nepřátelům:

(Všichni): — Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpust nám zradu!

Pro bolestné zklamání, které ti způsobil útěk tvých učedníků, kteří tě před tím ujišťovali, že ti zůstanou do smrti věrni . . .

(Všichni): — Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpust nám zradu!

Pro hořkost, kterou jsi pocítil při trojnásobném zapření Petrově, . . . a pro jeho pokorné slzy, kterými se snažil napravit svou domýšlivost:

(Všichni): — Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpust nám zradu!

Pro zármutek, který jsi pocítil, při pohledu na nevďek tolika nemocných, které jsi uzdravil a kteří se pak spojili s množstvím tvých zrádců:

(V š i c h n i): — Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpust nám zradu!

Pro slzy, které jsi proléval, když jsi slyšel rouhání matek, jichž dětem jsi žehnal . . i bolest, jež ti způsobily urážky dětí:

(V š i c h n i): — Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpust nám zradu!

Pro bolest, již ti způsobilo zoufalství Jidášovo, který pochyboval o tvém nezměrném milosrdenství:

(V š i c h n i): — Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpust nám zradu!

Pro zármutek, který ti způsobily nesčetné odpady předvídané již v zahradě Getsemanské, které měly po celé věky trhati nesešíváný šat tvé církve:

(V š i c h n i): — Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpust nám zradu!

Pro smrtelnou úzkost, kterou ti způsobil veřejný odpad některých tvých (učedníků) služebníků, pro vzdechy, jež ti vynutili ti-to nešťastní Jidášové, jejichž rouhání proniklo tvým Srdcem jako rána kopím:

(V š i c h n i): — Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpust nám zradu!

Odprosme Ježíše za tolik zrady způsobené naší nedbalostí nebo nešlechtnými zájmy.

(Píseň nebo přestávka).

»Koho hledáte?« pravil Ježíš vojákům, ovládaje a skrýváje s Božskou velebností

svou nesmírnou bolest . . . »Ježíše Nazaretského«, odpovídají jednohlasně tito lidé krvelační.

Ještě okamžik a Božský Mistr jím jde vstříc, podává jim ruce, sklání hlavu a nechává se svázati jako zločinec, a jsa vězněm lidí, svých tvorů, dává jim znovu své Srdce . . .

I vy duše zbožné, koho hledáte zde v této zahradě — jeho svatostánku? koho? —

(Mluva duší): — My jsme přišli hledat tebe, Ježíši Nazaretský . . . Nyní je hodina temnosti, osamělosti a hříchu. Proto jsme volili okamžik tvé největší opuštěnosti, božský Trpíteli na oltáři, abychom s tebou mohli mluvit srdcem k srdci, jako s tebou mluvíval tvůj přítel Jan . . .

Ano, náležíš nyní zcela nám, božský Vězni svatostánku a vězni našich duší. Svátostí oltářní jsi se dostal do naší moci a my toho využítujeme, abychom ti dokázali svou lásku . . . ne, abychom byli tvými trýzniteli, jak jsme to již také více než jednou učinili . . .

Dovol nám tedy k tobě se přiblížiti a políbiti tvé okovy, velebiti zdi, ve kterých tu mezi námi dlíš, nech nás prolévati hojné slzy při rozjímání nepochopitelného tajemství uvěznění života Boha . . .

Zde není zrádce, který by tě vydal nepřátelům, aby tě uvěznili, nikoli. velkým

božským vinníkem v tomto vězení jest
tvé vlastní Srdce . . .

Dovol, abychom tě směli nyní aspoň částečně odškodniti za útrapy tvého vězení pokorným klaněním se tobě. Na prahu svého vězení, račiž dobrý Ježíši, přijmouti modlitbu svých věrných a milujících dětí:

Ve všech svatostáncích na zemi, ve všech posvěcených hostiích celého světa:

(V š i c h n i): — Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

Ve všech opuštěných svatostáncích vzdálených krajin, nebo kde po dlouhou dobu jsi zapomenut v prachu na oltáři:

(V š i c h n i): — Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

Ve všech chrámech, kde se uráží neúctou svátostné snižení tvé bož. velebnosti.

(V š i c h n i): — Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

Na dně svatostánku, v prachu na cestách a všude, kde svatokrádežné ruce zneuctily posvěcenou hostii.

(V š i c h n i): — Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

Na rtech toho, který tě přijímá jako Jidáš se srdcem hříchem poskvrněným:

(V š i c h n i): — Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

V nádheře, kterou rozvinuje církev svatá, aby uctila svátost tvé lásky:

(V š i c h n i): — Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

V šťastné osamělosti klášterů, v srdci tvých snoubenek, které zpívají Beránku hymny lásky:

(V š i c h n i): — Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

Ve spojení s tvými přáteli, kteří se snaží ustavičným klaněním nahraditi tobě urážky, kterých jest ti stále zakoušeti, Ježíši svátostný:

(V š i c h n i): — Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

Se všemi zde přítomnými, kteří poslechnuvše ochotně tvého volání přicházejí, aby tě provázeli do zahrady Getsemanské:

(V š i c h n i): — Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

V hrudi umírajícího, který tě zavolal na pomoc, jehož úzkostí naplněné srdce již hasne v objetí smrti:

(V š i c h n i): — Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

(Přestávka nebo píseň).

Nikdy žádná noc nepoznala tak hrozných bolestí, jako noc před prvním Velkým pátkem. Duše zbožné, abyste si představily tuto hroznou scénu tak jak se udála před 20 stoletími, obraťte své zraky na Ježíše, stále ještě sedícího na levici obžalovaných . . . Jest vinnen nekonečnou lás-

kou. Jeho oči slzí nad vlažností dobrých, těch, které nazývá svými . . . Jest tu ve svém svatostánku stálým předmětem posměchu tak zvaných moudrých a mocných tohoto světa . . . Jest trvalým předmětem posměchu i těm, kteří se Ho vlastně bojí i v jeho zdánlivé bezvládnosti a v jeho svátostném mlčení . . .

»Ty, který křísíš mrtvé«, praví mu nevěra, »vyjdi, mužeš-li z tohoto hrobu«.

»Jsi-li králem«, praví ti, kteří vládnou, »je-li to pravda, že jsi i v hostii živým Bohem, pověz nám, kdo tě udeřil?« — A oni jej bijí protináboženskými zákony, zneuctívají jeho chrámy a rouhají se mírností jeho Srdce, které mlčí a čeká stále na dobu, kdy by mohlo odpustiti . . .

A jest to zvláště nesmírná pýcha, která jej uráží v tiché pokoře jeho svatostánku. Jest to vzpoura Luciferova, obnovená v lidské pýše, která jest nejtrpčí v kalichu jeho utrpení . . .

Dnes máš Pane právo očekávati, že tě potěšíme svou pokorou. Ano, přijmi, o Ježíši svátostný, tuto náhradu lásky pro hrozné potupy a zneuctění v noci před Velkým pátkem, která se ještě stále obnovují.

(Pomalů a s přestávkami).

Milujeme tě, ó dobrý Ježíši, dej, ať to považujeme za milost, že jsme zapomenuty od světa pro tvé zneuznané Srdce.

Milujeme tě, ó dobrý Ježíši, dej, abychom to považovali za štěstí, že jsme pokoreny pro tvé pohrdané Srdce.

Milujeme tě, ó dobrý Ježíši, dej, ať to považujeme za zvláštní milost, že si nás lidé neváží pro tvé potupami naplněné Srdce.

Milujeme tě, ó dobrý Ježíši, dej, ať rádi trpíme pro tvé trpící Srdce!

Milujeme tě, ó dobrý Ježíši, dej ať považujeme za čest, že jsme pohrdáni pro slávu tvého Božského Srdce!

Milujeme tě, ó dobrý Ježíši, dej, abychom s radostí přijímali urážky pro vítězství tvého zraněného Srdce.

Milujeme tě, ó dobrý Ježíši, dej, abychom to považovali za štěstí, že jsme zapomenuty, abychom potěšili tvé Božské Srdce . . .

Milujeme tě, ó dobrý Ježíši, dej, abychom s radostí snášeli pronásledování pro zájmy tvého zraněného Srdce . . .

Milujeme tě, ó dobrý Ježíši, dej, abychom s ochotou přijímali i pomluvy pro horlivý apoštolát království tvého Božského Srdce . . .

Milujeme tě, ó dobrý Ježíši, dej, abychom to považovali za slávu, býti zrazeni v náhradu za tvé Srdce za nás obětované.

Milujeme tě, ó dobrý Ježíši, dej, abychom to považovali za zvláštní přízeň,

býti nenáviděni ve spojení s tvým Srdcem, úzkostí naplněným.

Milujeme tě, dobrý Ježíši, dej nám milost, abychom volili býti od světa zavržení pro tvé zneuznané Srdce . . .

Ano, ano, prosíme tě snažně za milost, abychom rádi a s láskou přijali část urážek a potupy, které nám právem náleží, z úzkostí tvého svátostného Srdce.

Potěš se, milovaný Mistře, každý z nás ti chce přednésti nějaké slovo pokorné a plné důvěry, prohlašuje, že ty sám jsi jeho největším dobrem a jedinou nadějí.

(Krátká přestávka).

(Úvaha). — Zelený čtvrtek byl jen počátkem této dlouhé řady věků lásky a úzkostí, ve kterých Ježíš svátostný, skrytý v našich svatostáncích, jest a zůstane zajatcem a hostem našich srdcí. Zelený čtvrtek t. j. zahrada Getsemanská a poslední večere Páně potvrzují, aby oslavovaly Ježíše až do konce věků. Ano, nejsvětější Svátost má býti našim nebem na zemi, až poslední hostie bude uložena v srdci posledního umírajícího.

Ale Srdce Ježíšovo roztrhne jednou závoj, který je skrýval našim zrakům ve svatostánku, v jeho hrudi a v tajemství jeho Svátosti.

A nemohouc již zadržeti vroucnost své lásky mluví k nám toto ~~nejsvětější~~ Srdce

hlasem holubice, ukazujíc se sv. Marketě Marii v celé velikosti své lásky . . .

Ano, jest to On, ten božský Ježíš Nazaretský, náruživý milovník duší . . . jest to On, tak jak byl při poslední večeři, vítězný zajatec v Getsemani, klanění hodný Trpitel z Golgoty. Tak se objevuje nadšeným zrakům své služebnice a ukazuje jí své Srdce plameny obklopené řka: »Hleď to Srdce, které lidi tak milovalo!« Nemohu více zadržeti lásky, která mne stravuje pro ně . . . Přišel jsem, abych žádal lásku za lásku, život za život, srdce za srdce . . . Jsem zarmoucen, že na mne zapomínají, a že mne tak urážejí. Přeji si, abych byl potěšen, aby mi byla dána náhrada zřízením svátku ke cti mého Srdce, žádám pro ně úctu vítěznou, neboť chci panovati srdcem svým! . . .

»Pojďte, přidružte se ke mně v klanění smírném . . . Obraťte svět svatou hodinou. Přistupte k sv. přijímání. Pojďte, toužím po tom, aby se mi lidé klaněli ve svátosti mé lásky!«

»Získejte mi duše, mnoho duší! Uvedte mne do rodin, do srdcí, která trpí, k loži zatvrzelých hříšníků, a pak uvidíte divy mé lásky!« . . .

»Pojďte, vezměte mé božské Srdce, dám vám je ve Svátosti oltářní . . . Patřím vám . . . Nechť je celé vaše . . . Milujte

toto Srdce! Milujte je . . . a přičiňte se, aby panovalo láskou!»

Tak mluvil Ježíš v Paray - le - Monial a podobně mluví i k nám otevřenou ranou nejsvětějšího Srdce svého. Pán očekává odpověď v této svaté hodině, která má býti předtuchou blažených hodin na věčnosti.

(Přestávka).

(Mluva duší): — Anděle z Getsemani, sv. Jene, sv. Marketo Marie, a vy všichni šťastní přátelé Ježíšovi z večeřadla, bděte a modlete se s námi! A zvláště ty, Panno neposkvrněná, Královno lásky, polož naši poslední modlitbu nejen k nohám Ježíšovým, ale i do otevřené rány jeho Srdce . . .

Pane Ježíši, tys to řekl, ty jsi král . . . Ty jsi přišel na svět, abys panoval láskou; protože chceš panovati, zřídil jsi věčnou oběť oltáře. Protože chceš panovati, ukázal jsi nám poklady svého Božského Srdce . . . Ne, marně jsi to neslíbil, dobrý Ježíši, že rozžehneš žár lásky v tom bídném světě . . . Splň svůj slib a zříd co nejdříve království svého Božského Srdce.

(V š i c h n i): — Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Přijď k nám, ó Ježíši, pospěš, aby satan ti neuchvátil duše a nezneuctil ve tvé nepřítomnosti všechny stavy:

(V š i c h n i): — Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Postupuj vítězně, Ježíši, v rodinách, panuj tu v ničím nerušeném klidu, který slíbil jsi těm, kteří tě přijmou s radostným vítáním:

(V š i c h n i): — Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Neváhej, dobrý Ježíši, protože množství rodin trpí neduhy, které jsi slíbil zhojiti:

(V š i c h n i): — Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Pojď, protože jsi silný, protože jsi Bůh životních bojů . . . Pojď, ukaž nám svoji rozdrásanou hrud', jako záruku nebeské naděje v úzkostech smrtelných:

(V š i c h n i): — Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Buď nám sám slíbenou odměnou našich prací, sám původcem našich podniků:

(V š i c h n i): — Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

A tvoji oblíbení? — míním hříšníky — nezapomeň, že pro ně zvlášť jsi připravil nevyčerpatelnou něžnost své lásky:

(V š i c h n i): — Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Dobrý Mistře, ti vlažní a lhostejní jsou tak četní; ty musíš rozohniti touto pobožností!

(V š i c h n i): — Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

»Zde je pramen života«, pravíš, ukazuje nám na svou probodenou hrud' . . . Tak

dovol, bychom z něho čerpali vroucnost a svatost o kterou se snažíme:

(V š i c h n i): — Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Na tvou žádost byl tvůj obraz intronizován v mnoha rodinách. Jejich jménem tě snažně prosíme, vládni tam dále jako milovaný Mistr:

(V š i c h n i): — Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Propůjč oheň a neodolatelnou přesvědčivost slovům kněží, kteří tě milují a rádi mluví o tobě, jako tvůj přítel Jan:

(V š i c h n i): — Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

A těm, kteří učí této vznešené pobožnosti, kteří uveřejňují nevýslovné divy lásky Bož. Srdce tvého, připrav v Srdci svém místo blízko přesvaté své Matky:

(V š i c h n i): — Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Konečně, Pane Ježíši, dej nám nebe svého Srdce, nám, kteří jsme se sdíleli o tvou úzkost ve svaté hodině a pro tuto hodinu útěchy, pro přijímání prvních pátků, splň na nás svůj slib. Prosíme o to zvlášť pro rozhodnou hodinu smrti:

(V š i c h n i): — Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

(Přestávka nebo píseň).

A teď se skloněnou hlavou na tvé Srdce, chtěli bychom mluvit s tebou srdcem

k srdci a pověděti tobě, že tě milujeme, Ježíši, za všechny, kteří tě nenávidí . . .

Chceme tě chválit a milovat za všechny, kteří se ti rouhají . . .

Chválíme a milujeme tě, o Ježíši, za všechny, kteří svatokrádežně zneuctívají tvé nejsvětější Tělo.

Chválíme a milujeme tě, o Ježíši, za všechny, kteří popírají tvou přítomnost v nejsv. Svátosti . . .

Chválíme a milujeme tě, o Ježíši, za všechny lhostejné, kteří na tebe zapomínají . . .

Chválíme a milujeme tě, o Ježíši, za všechny, kteří tvé milosti zneužívají . . .

Velebíme a milujeme tě ve svátosti tvé lásky ve spojení se srdcem tvé přesvaté Matky a láskou všech vyvolených.

A jestliže byla naše víra malá, odpust nám, Ježíši svátostný! V náhradu dovol, abychom tě pozdravili jako Pána a Mistra v této svátosti, kde jsi přítomen jako živý Bůh. Jestliže jsme tě snad urazili svou křehkostí nebo zlobou, dovol, abychom ti směli sloužiti jako služebníci věčné lásky, neboť žíti a nemilovati tebe, nebo milovati tebe bez utrpení bylo by tolik jako nežíti . . .

P ř i jď k r á l o v s t v í T v é !

Modlitba zázvětná.

Sláva tobě, Ježíši, sláva za miliony tvorů, kteří nevědí o tvé skutečné přítomnosti na oltáři. Za ně se ti klaníme, ó dobrý Ježíši, a přejeme si tě milovati láskou silnější nežli je smrt.

Sláva, dobrý Ježíši, sláva za všechny ty, kteří věří v toto vznešené tajemství, ale žijí klidně aniž by tě přijímali, pohrdajíce touto svátostnou mannou . . . Jejich jménem se ti klaníme, Pane, a přejeme si milovati tě láskou silnější nežli je smrt.

Sláva, Ježíši, sláva za ty, kteří věří v nejsv. Svátost oltářní a přece ji zneuctívají hroznými svatokrádežemi. V jejich jménu se ti klaníme, Pane, a přejeme si milovati tě láskou silnější nežli je smrt . . .

Sláva, Ježíši, v náhradu za tolik lidí dobrých a zbožných, za tolik kněží, kteří by se mohli státi velkými svatými, kdyby se věnovali velkomyslně úctě nejsv. Svátosti, kdyby se snažili pochopiti lásku tvého nejvyššího Srdce . . . V jejich jménu se ti klaníme a žádáme si milovati tě láskou, která je silnější než smrt.

Sláva, Ježíši, sláva v náhradu za ty, kteří pro svou vlažnost se vzdalují tvého svatého Stolu a přijímají tě jen zřídka

z přílišné bázně, která tě uráží. V jejich jménu se ti klaníme, Pane, a přejeme si milovati tě láskou silnější než smrt . . .

Pokračuj, o Ježíši, ve zjevování divů svého nejsvětějšího Srdce ve svaté hostii. Postupuj vítězně, Bože skrytý, postupuj, dobýváje srdcí a přiváděje je k svému svatému Stolu, dobývej duši za duši, rodinu po rodině, až bude celý svět moci zvolati nadšeně: Pozdraveno budiž Srdce Ježíšovo ve Svátosti oltářní! Jemu, jemu samému přítomnému na oltářích, buď sláva a čest po všechny věky! Přijď království tvé!

Otčenáš a zdrávas za umírající a hříšníky,

Otčenáš a zdrávas za všeobecné vítězství Bož. Srdce, zvláště denním sv. přijímáním, sv. hodinou a intronisací Bož. Srdce v našich rodinách.

Otčenáš a zdrávas na úmysl všech přítomných.

Otčenáš a zdrávas za naši vlast!

Srdce Ježíšovo, přijď království tvé!
(5 krát).

Neposkvrněné Srdce Marie Panny, oroduj za nás! (3 krát).

Svatý Josefe, oroduj za nás!

Svatá Markéta Marie oroduj za nás!